

9. Fra „den almindelige danske Skibsførerforening af 1874“ samt 6 lignende lokale Foreninger om en Forandring af § 59 i Søloven af 1ste April 1892. (Indbragt den 29de Januar 1894 af Folketingsmanden for Odense Amts 3dje Valgfreds, Bernsten).

Andragendet gaar ligesom Andragende Nr. 3 ud paa at hævde, at de Bestemmelser, der i den ovennævnte Lovparagraf ere truffne om Skibsførernes Erstatningspligt, ere uheldige og uretfærdige over for disse. Ifølge Bestemmelsen skal Skibsføreren erstatte al Skade, som paaføres Reder eller Ladningsejer ved Fejl eller Forsømmelse i Opfyldelsen af de Pligter, der paahvile ham over for dem. Dette er saa meget haardere, som de ofte maa tage deres Bestemmelse i et Nu og paa Grundlag af en Bedømmelse af de faktiske Forhold, der jævnlig maa være meget usikker, ligesom oftere end sædvanlig den forvoldte Skade og som Følge deraf Erstatningspligten vil antage stort Omfang. Naar Lovens Motiver sige, at Lovens Erstatningspligt ikke er ny, maa Andragerne over for det hævde, at den har været ukendt for Skibsførerne, der heller ikke have set en saadan Bestemmelse bragt i Anvendelse af Domstole, Redere eller Ladningsejere. Har den eksisteret, maa den derfor være bleven forældet. Indført i en ny Lov, vil den derimod nok komme til at virke. Naar man har henvist til, at Bestemmelsen er rimelig, da Rederen efter Sølovens § 8 er erstatningspligtig for Skade paa Ladning, forarsaget af Skipperen, er denne Betragtning ikke rigtig, da Rederen næsten altid har Assurance at holde sig til, og efter Sølovens § 248 ophæves Forsikrers Ansvar ikke for det Staden kan tilregnes Skipper eller Mandstabs. Hvad Ladningsejeren angaar, da vil han være tilstrækkelig betrygget ved at kunne holde sig til Skib og Fragt, jfr Sølovens § 8. I høj Grad ubillig erklære Andragerne den ny Bestemmelse i § 59 om, at Skipperen kun er fri for Ansvar over for den, der har givet ham en Ordre, hvorved der er forvoldt Skade. Naar Rederen eller dennes Stedfortræder har givet Ordren, og Ladningsejeren lider Skade derved, synes det dog rimeligt, at Rederen, Skipperens overordnede, alene bærer Ansvaret over for Ladningsejeren. Da Skipperen ikke mere selv antager og afskediger Mandstabet, særlig ikke paa Dampskibene, synes Bestemmelsen i § 59, 2det Stykke, om, at han skal være ansvarlig for Skade, som forvoldes ved Mandstabs Fejl eller Forsømmelse i Tjenesten, ikke heller tidsvarende eller billig over for Skipperen. Af alle disse Grunde bede Andragerne Regering og Rigsdag om, at den nævnte Sølovsbestemmelse maa blive ændret saaledes, at Erstatningspligten indskrænktes til forsætlig Skadestilføjeelse og Skade, forarsaget ved grov Uagtsomhed, og i hvert Fald saaledes, at den ikke kan indtræde for Fejlskøn.

Udvalget gør ingen Indstilling.

10. Ved „Dansk Fredsforening“'s Hovedbestyrelse fra 7,644 Mænd og Kvinder som Fortsættelse af det den 27de Marts 1893 anmeldte Andragende fra 234,118 Mænd og Kvinder om at imødekomme Amerikas Tilbud om vedvarende Voldgiftstraktater og fritage Folket for en betydelig Del af de Byrder, Rustningerne paalægge. (Indbragt den 7de Februar 1894 af Folketingsmanden for Svendborg Amts 5te Valgfreds, Høgsbro.)

Andragendet er saalydende:

„Til Danmarks Konge, Regering og Rigsdag!

Europa sukker under Vægten af Rustninger, der hemmer de borgerlige Fremskridt, uden at betrygge Freden. Et rædselsfuldt Mennekeslagteri vilde blive Følgen af, at Krigsløven tændtes i Europa. Under Storstaternes Kamp vilde de smaa Stater trues med Undergang. Ikke ved Rustninger men ved Voldgift betrygges Freden. Først naar Ketten træder i Magtens Sted, kunne vi Danske haabe Lægedom for de Saar, Krigen har slaat os. Vi danske Mænd og Kvinder forene derfor vor Røst med alle Europas Fredsvenner, idet vi begære: Fred for Fædrelandets Bevarelse, Fred for Hjemmets Lykke, Fred for vort daglige Brød, Fred, for at komme dem til Hjælp, der lide Nød. Vi rette